

New York Times BESTSELLER

MOJE VELKÁ TLUSTÁ, ZOMBÍ RYBA ŽIJ A NECH PLAVAT

!
NEDÍVEJTE
SE JÍ DO OČÍ

MO O'HAROVÁ

FRAGMENT

Rychle
projed!

Moje velká tlustá zobí ryba – Žij a nech plavat

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Mo O'Harová
Moje velká tlustá zobí ryba – Žij a nech plavat
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MOJE VELKÁ TLUSTÁ,
ZOMBI
RUBA ŽIJ A NECH
PLAVAT

Mo O'Harová vyrůstala v americké Pensylvánii a nyní žije v jihovýchodním Londýně. Hereckou a spisovatelskou dráhu zahájila jako vypravěčka, objížděla divadla a školy ve Spojeném království a v Irsku. Vedle knih pro děti psala také komické skeče pro Radio 4 a předváděla své příběhy v Londýně a Edinburghu. Mo a jejímu staršímu bratrovi se ještě jako malým dětem jednou podařilo oživit oblíbenou akvariijní rybičku, která už měla namále.

MOJE VELKÁ TLUSTÁ,
ZOMBI
RYBA ŽIJ A NECH
PLAVAT

MO O'HAROVÁ

Ilustroval Marek Jagucki

*Mému staršímu bratru Mattovi –
jsi nejlepší brácha*

TAJNÝ
MOŘSKÝ
AGENT

1. kapitola

Plaveš jenom dvakrát

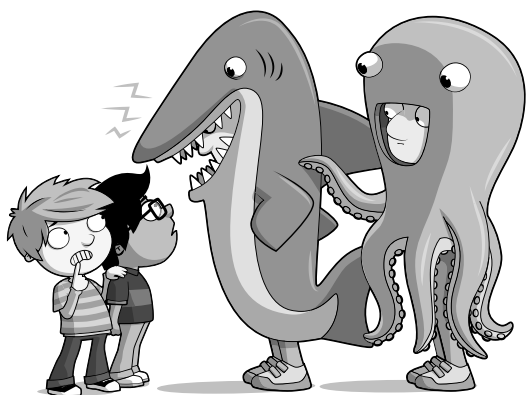

Obří chobotnice a žralok velký asi jako dospělý člověk se pohupovali v rytmu rapu linoucího se z reproduktorů Vodního světa.

*„Chceš se dobře bavit a taky něco zažít?
Krakalice se žralokem by se ti mohli hodit.
Jsme tu jenom pro tebe a to ti slibujuem,
že ve Vodním světě strávíš prima den.“*

Svůj výstup zakončili jakousi kreací ve stylu street-dance. Já a další tři návštěvníci Vodního světa, kteří stáli vedle nás, jsme se užuž chystali zatleskat, když můj nejlepší kamarád Pradeep povídá: „Je to vážně moc pěkná písnička, jen škoda, že se nerýmuje.“

„Heh?“ ozval se žralok zpod těžkého gumového kostýmu.

„Zažít a hodit se tak úplně nerýmuje,“ snažil se mu vysvětlit

Pradeep.

Žralok se k nám výhrůžně sklonil, a my jsme viděli svůj odraz v jeho obrovských bílých zubech jako v zrcadle.

„Ale to vůbec nevádí.“ Naprázdno jsem polkl. „Nám je přece úplně jasné, o co v té písničce jde!“ Střelil jsem po Pradeepovi pohledem, který říkal: „Sklapni! Jinak od těch dvou zpocených chlápků v kostýmech dostaneme na kokos.“

Ten, co byl převlečený za chobotnici, jedním chapadlem ovinul žraloka kolem ramen a konejšivě pronesl: „Nech to plavat, kámo.“

Žralok si povzdechl. „Jo, máš pravdu,“ odtušil nasupeně.

Už se měli k odchodu, když Pradeep zatahal chobotnici za chapadlo.

„Promiňte,“ začal. „Jen bych si rád něco ujasnil. V té písničce se zpívá, že jste krakatice, ale převlečený jste za chobotnici, takže...“ Obří chobotnice se k němu sklonila, zamávala molitanovými chapadly – a Pradeep zmlkl.

„Hlavonožec jako hlavonožec!“ vyštěkla chobotnice.

„Abych pravdu řekl, hlava chobotnice vypadá jinak než hlava krakatice a taky se liší chapadly a –“

„Pradeepe!“ vpadl jsem mu do řeči. „Pst!“

„A dost! Mám toho tak akorát po krk!“ vyprskl žralok. „Jestli si někdo myslí, že jsem studoval herectví jen proto, abych zpíval bandě otravných mrňousů, tak to se teda plete!“

„Převlečený za krakatici!“ dodala chobotnice. Zdálo se mi, že přitom vztekle mávla chapadlem.

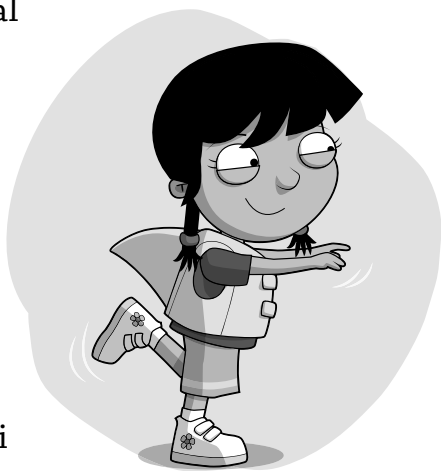
„Myslíte za chobotnici,“ opravil ji Pradeep.

„Už tady nebudu ani minutu!“ vykřikla chobotnice a vyhodila všech osm chapadel do vzduchu.

„Já taky ne!“ přidal se žralok a nasupeně odkráčeli.

Pradeep, Sami (jeho tříletá sestřička) a já jsme se dívali, jak se rozzlobeně kolébají pryč sálem expozice. Sami podupávala na místě

a snažila se napodobit pohupování žraločího ocasu. Měla na sobě jasně žlutou záchrannou vestu, kterou si vyškemrala v obchůdku se suvenýry. Vestička měla na zádech velkou žlutou žraločí ploutev, a Sami si od chvíle, co si ji oblékla, hrála na žraloka.

„Da-dam... da-dam... dam dam, dam dam, dam dam...“ mumlala si Sami, když mi vrazila do nohy a krvelačně se mi zakousla do rukávu. „Mmploč se mmvelké lyby mmzlobí?“ dodala, zuby stále pevně stisknuté.

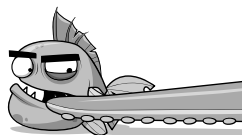
„Jen jsem jim chtěl pomoci.“ Pradeep si vzdychl.

Poplácál jsem ho po zádech. „Stejně tady nevy-
padali moc šťastně. Asi si toho ta chobotnice na-
ložila na hřbet moc.“

„Chobotnice žádný hřbet nemá,“ odpověděl
Pradeep, „takže si nic naložit nemohla. Ale stejně
díky.“

„Lybiška mališká se nezlobí,“ prohodila Sami,
když povolila sevření a vzala láhev na vodu s lo-
gem Vodního světa, v níž jsem dovnitř propašo-
val svého rybiho zombíka Frenkýho.

Lahvička byla obalena
jakýmsi průhledným pouz-
drem s tekutinou, ve které
se vznášely malé rybičky
a třpytky, takže to vypa-
dalo, jako by rybky plava-
ly přímo ve vodě, kterou
pijete. Opatroval jsem tu
lahvičku jako oko v hlavě
od chvíle, kdy jsme tady
byli s první třídou na vý-
letě. Nikdo si nevšimne,

že je uvnitř o rybu víc. I kdyby to byl rybí zombík probuzený k životu obyčejnou baterií, zombí ryba s hypnotickýma očima, která miluje všechno zelené a oslzlé.

Teda alespoň jsem doufal, že si toho nikdo nevšimne.

Pradeep po mně střelil pohledem, který říkal: „Tys vzal Frenkýho do Vodního světa?“

Můj pohled mu odpověděl: „Už jsem ho měl ve škole, v muzeu, na prázdninách, na táboře, na závodech i na školním představení, tak nevím, proč bych ho měl připravit o zážitek z výletu někam, kde jsou konečně nějaké ryby!“

Pradeep po mně očima střelil odpověď: „Jenže ty mají být uvnitř v akváriích, a ne venku jako návštěvníci.“

„Tak to se teď změní!“ řekl jsem nahlas.

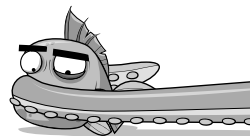
2. kapitola

Ve službách zombího Veličenstva

„Pozdřav lybiřky,“ pŕikázala Sami Frenkýmu, když ho i s lahvičkou zvedla k akváriu s piraněmi. Piraně si tam plavaly a vřbec si nás nevřimaly, ale jen do chvíle, kdy na ně Frenký v řsměvu vycenil své řluté zuby. Najednou se totiž vřechny

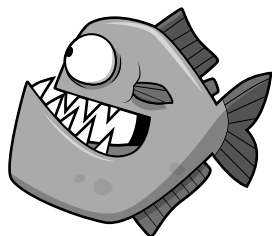
pŕiřitily ke sklu, pŕipravené vrhnout se společně na nepŕitele.

Pradeep, Sami a já jsme uskočili, ovšem nevy-
lučuju, že jsem možná i krátce zavřeštěl.

Přísahal bych, že Frenký se v bezpečí své lah-
vičky chechtá pod vousy.

„Ehm, co kdybychom se
přesunuli k dalšímu akváriu,
nezdá se mi, že by se tu
Frenký s někým skamarádil,“
poznámenal Pradeep.

„Prima nápad,“ souhlasil jsem. „Kdy je na pro-
gramu Úžasný Antonio?“

„Mmchci mmvidět mmchobotnici!“ huhlala
Sami zahryznutá do mé nohavice.

„Za hodinu máme sraz s Tomovým a naším tá-
tou a se Sanjem u akvária se žraloky, abychom se
podívali, jak je krmí. A za dvě hodiny se sejde-
me u akvária s Úžasným Antoniem, kde nás čeká
Věštění jasnovidné chobotnice,“ odříkával Pra-
deep s pohledem upřeným na zalaminovaný roz-
pis, který mu s sebou dala paní Kumarová.

Sotva jsme dorazili do Vodního světa, vrhli se
můj i Pradeepův táta na své mobilní telefony

a ponořili se do vyřizování pracovních mailů a kdovíčeho ještě. Když jsme vyšli z obchůdku se suvenýry, kde Sami koupili záchrannou vestu se žraločí ploutví a mně a Pradeepovi speciální kroužek na klíče, takový, jaký mají záchranáři na moři, zamířili do kavárny a pustili se do práce.

Sanj (Pradeepův starší bratr **ZLOTŘILÝ POČÍTAČOVÝ GÉNIUS**) a Mark (můj starší bratr **ZLOTŘILÝ VĚDEC**) se na prohlídku Vodního světa vypravili sami, a starost o Sami přenechali mně s Pradeepem.

Bylo to vlastně dobře, protože to znamenalo, že můžeme Frenkýho vytáhnout z batohu, aby si Vodní svět pořádně prohlédl. Zatím však jen stihl vyděsit jednu sépii a jednoho ďasa mořského a našťval piraně.

Ze všeho nejvíc jsme se s Pradeepem těšili na Úžasného Antonia. Na to, že je to jenom chobotnice, má neuvěřitelné skóre, pokud jde o předpovídání toho, co se stane. Antoniovi už se podařilo přesně předpovědět výsledky nejmíň dvaceti fotbalových zápasů, pěti dostihů, jednoho mist-

rovství v boxu v těžké váze, troje volby a náhlý vzestup cen chilské čokolády.

„Prima, ještě máme čas,“ řekl jsem. „Můžeme se tady porozhlídnout.“

Pokračovali jsme v prohlídce amazonské části expozice, když vtom Frenký zneklidněl. Nakoukl jsem k němu do láhve. Oči mu jasně zelně žhnuly jako opravdovému rybímu zombíkovi a ploutvičky měl zařaté, jako kdyby se chtěl pustit do boje.

„Co se děje, Frenký?“ zeptal jsem se ho.

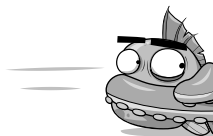
Frenký ukázal na dveře s cedulkou „Vstup pouze pro zaměstnance“ hned za akváriem s piraněmi. Dveře byly pootevřené a za nimi na podlaze loužička. Z loužičky vedla řádka otisků mokrých tlapek.

„Někdo se počůlal!“ vykřikla Sami a se žraločí ploutví na zádech se nemotorně rozběhla k loužičce.

Už jsme se chtěli pustit za ní, abychom si to nadělení dobře prohlédli, když vtom se ze dveří vynořil bělovlasý ošetřovatel s hranatou čelistí a jizvou přes tvář. Měl na sobě plášť zaměstnance

Vodního světa, na hlavě černý tvrdák a v ruce úhledně složený deštník. Rozhlédl se kolem a pak na rukojeti deštníku zmáčkl nějaký knoflík. Deštník se zničehonic prodloužil a ze špičky vyjel hadr na podlahu. Muž rychle setřel všechny stopy i s loužičkou, znovu zmáčkl knoflík a hadr zajel zpátky do deštníku.

Muž si upravil klobouk a podíval se na nás pohledem, který říkal: „Tady není nic k vidění. Pokračujte v prohlídce.“ Pohledy dospělých je obvykle těžké dešifrovat, ale tenhle mluvil docela jasně.

Popadli jsme Sami a vydali se k dalším akváriím.

„Viděl jsi ten super deštník?“ zeptal jsem se Pradeepa?

„Jo, a viděls, jak rychle setřel ty řápy, abychom je nemohli prozkoumat?“ zašeptal Pradeep.

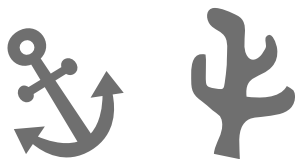
„Třeba mu jen vadí nepořádek,“ nadhodil jsem.

„Anebo se snažil něco zakrýt,“ odpověděl Pradeep.

„Ať už je to, jak chce, Frenkýmu pořád ještě svítí oči jako zombíkovi, a to znamená, že tady něco smrdí,“ řekl jsem. „Myslím, že bychom toho ošetřovatele neměli spouštět z očí.“

„Jasně,“ souhlasil Pradeep. „Vážně vypadá trochu podezřele, kdo ví, jestli je to vůbec skutečný ošetřovatel.“

Když jsme procházeli kolem obrovského akvária tropických ryb, zahlédli jsme Sanje s Markem.

„Zpátky,“ zavelel jsem šeptem. „Zlotřilí bráchové na dohled.“

Všichni tři jsme se příkrčili za akváriem.

„Myslíš, že měli něco společného s tou loužičkou?“ zeptal se šeptem Pradeep.

„Můžeme je sledovat a uvidíme,“ odpověděl jsem.

Plížili jsme se podél akvária s tropickými rybami, ale než jsme se dostali na roh, byli už Mark se Sanjem pryč. Viděli jsme jen další dveře s nápisem „Pouze pro zaměstnance“ a hned vedle akvárium s klaunem očkatým a jakési rozdováděné mrňousy, kteří vřískali „Nemo! Je tady Nemo!“ a bušili pěstičkami na sklo akvária. O stěnu vedle dveří byla opřená jakási umělohmotná trubka.

„Kam zmizeli?“ chtěl vědět Pradeep.

„Třeba se nám jen chtěli vyhnout?“ napadlo mě. Pak jsem si uvědomil, že je nesmysl, aby cokoliv, co provádějí, mělo jiný než zlotřilý motiv. „Anebo mají v plánu nějakou zlotřilost. I když – co zlotřilého se už tak dá provést ve Vodním světě?“

Pohlédli jsme na Sami. Držela láhev s Frenkým

a oba dělali obličejy na klauny v akváriu. Na ty, jak se zdálo, to nijak nezapůsobilo.

„Máš pravdu,“ souhlasil Pradeep. „Nechme je plavat a pojďme si prohlédnout expozici s tropickými rybami.“

Připojili jsme se k Sami. Frenkýmu očividně dělalo radost děsit ty malé roztomilé klauny. Vtom náhle ztuhl, jako by zahlédl něco podezřelého.

Na druhém konci chodby bylo obrovské akvárium zakryté černou plachtou a na ní bylo velkými písmeny napsáno:

**NA TOMTO MÍSTĚ BUDE
DNES ODPOLEDNE K VIDĚNÍ
CHOBOTNICE ZNÁMÁ JAKO
ÚŽASNÝ ANTONIO!**

Oba jsme se s Pradeepem otočili, abychom se podívali, na co Frenký tak upřeně zírá. Zahlédli jsme, jak do dveří pro zaměstnance hned vedle Antoniova akvária proklouzl ten šedovlasý ošetřovatel.

To samo o sobě nebylo nijak podezřelé. Vždyť přece ve Vodním světě pracuje, nebo ne? Jestli tam někdo smí vejít, tak právě on.

Podezřelé však bylo, jak se ten muž, než zmizel vevnitř, rozhlédl na všechny strany, jako by se chtěl přesvědčit, že ho nikdo nevidí. A pak ještě to, že to vypadalo, jako by mluvil s rukojetí toho svého deštníku.

„Ten ošetřovatel je vážně podezřelý,“ pošeptal jsem Pradeepovi.

Vzal jsem Sami z rukou lahvičku s Frenkým.
„To on se ti nelíbí, Frenký?“

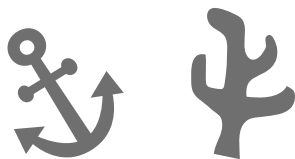
Frenký se upřeně zahleděl na dveře.

„Podívej, další tápoty!“ dodal jsem, když jsem uviděl mokrou cestičku na podlaze. Stopy vedly do místnosti pro zaměstnance.

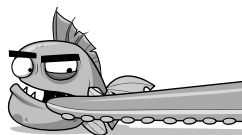
„Dobře, podívejme se na to z logického hlediska,“ pronesl Pradeep. „Tak to máme – ošetřovatele, který se chová opravdu divně. Podezřelé tápoty. Sanje a Marka, po kterých není ani vidu ani slechu a kteří s sebou možná mají toho malého upírka, Markova zlotřilého kočičího parťáka Tesáka, od něhož můžou být ty tápoty.“

„Měli bychom to prověřit,“ řekl jsem. „Frenkýho šestý smysl zombíka nám říká, že se tu něco děje, a v tom má Frenký obvykle pravdu.“ Zarazil jsem se. „Teda ne že by to s námi vždycky dobře dopadlo, když dáme na Frenkýho instinkty. Abych pravdu řekl, obvykle skončíme hlavou dolů a se svázanýma nohama v nějaké pasti pro blbouny..., ale je fakt... že Frenký se prostě nemýlí.“

„Tak co, jdeme dovnitř?“ zeptal se Pradeep.

„Jo!“ rozhodla Sami a rozběhla se ke dveřím pro zaměstnance, až se jí žraločí ploutev na zádech houpala.

3. kapitola

Chlapec se zlatou rybkou

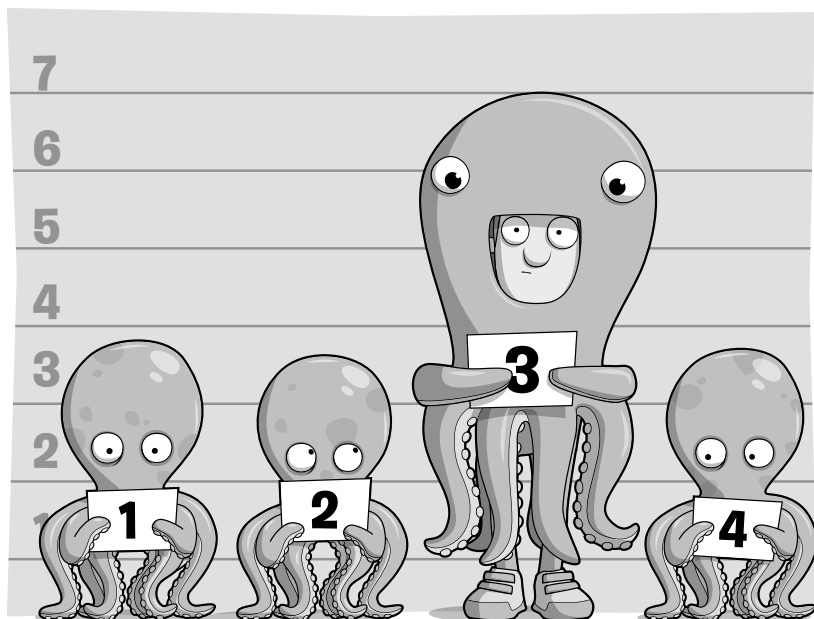
Oparně jsme dveře pootevřeli a zevnitř jsme uslyšeli nějaké hlasy. Vlastně jen jeden hlas. Vypadalo to, že patří ošetřovateli, který s někým mluví.

„Tak jakpak se dnes máme?“ slyšeli jsme ho říkat. A pak: „Ne, nene! Hned se vrať zpátky do akvária, Houdini. Dnes žádné triky s utíkáním.“

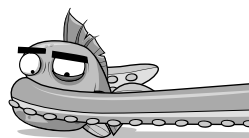
Opatrně jsme nakoukli dovnitř. Ošetřovatel byl na druhé straně místnosti, za velkým akváriem. Vtom nám došlo, s kým mluví. V akváriu – nebo spíš na cestě ven z akvária – byla chobotnice známá jako Úžasný Antonio. Nebo aspoň si myslím, že to byl Antonio. Vypadal úplně stejně jako ve všech těch videích, která jsem o něm na internetu zkouknul, ale poznat ho mezi jinými

chobotnicemi a přísahat, že je to on – to bych si netroufl.

Zatímco ošetřovatel špičkou deštníku jemně seštouchával Antoniova chapadla zpátky do vody, opatrně jsme se přikradli blíž.

Střelil jsem po Pradeepovi pohledem, který říkal: „Pojďme se schovat tady do toho přístěnku za dveřmi. Odtamtud líp uvidíme.“

Pradeep kývl, a tak jsme se po špičkách proplížili dveřmi rovnou do přístěnku s úklidovými potřebami.

Když jsme znovu vykoukli, byl už Antonio zpátky v akváriu. Díval se na ošetřovatele neuvěřitelně zklamaně.

„Ty už jsi zase odsunul poklop akvária, vid’?“ zeptal se ošetřovatel.

Chobotnice měla v akváriu dvě průhledné krabice. S jejich pomocí předpovídala budoucnost. Na jedné z nich bylo napsáno „ANO“ a na té druhé „NE“. Měnily se zřejmě podle toho, co Antonio předpovídal.

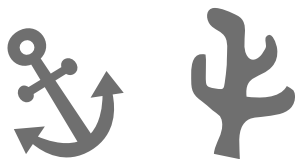
Teď se Antonio stulil do krabice, na které bylo napsáno ANO.

„Ale to nesmíš,“ pokáral ho ošetřovatel. Antonio vylezl z krabice.

„No podívej se, jak jsi nacákal! Teď to tady po tobě budu muset uklidit.“

Chobotnice si znovu zalezla do krabice s nápisem ANO a otočila se k ošetřovateli zády.

„Jo, jo, kdo jinej než Oddjobz,“ mumlal si ošetřovatel.

zaměstnanci – v přístěnku s úklidovými potřebami. A tím problémem bylo, jak zařídit, aby Sami zmlkla.

Pokoušel jsem se ji uklidnit. „Nic se nestalo, Sami, jen ses lekla. Všechno je v pořádku!“ snažil jsem se ji překřičet. Ale nezabralo to.

Ošetřovatel na nás pohlédl. „Jak dlouho to vydrží?“ křikl, s rukama stále na uších.

„Zatím má rekord sedm hodin a dvacet tři minut. Pak usnula vyčerpáním,“ hulákal Pradeep.

„Sláva!“ máchl jsem radostně zařatou pěstí. „Už vím, co by ji mohlo zastavit!“ Sebral jsem ze země láhev s Frenkým a odšrouboval jsem víčko. Frenký, s ploutvičkami přitisknutými k hlavičce, vykoukl ven a upřeně se Sami zahleděl do očí.

Jekot přestal, jako když utne. Už jsme si nemuseli zacpávat uši.

„Lybiška mališská,“ řekla Sami tiše a popadla láhev.

Ošetřovatel se zamračil. „Zdálo se mi to, nebo ta ryba...“

„Vůbec nic neudělala,“ přerušil jsem ho a strčil jsem do Pradeepa.

„Jasně... teda chci říct, že ji určitě nezhypnotizovala nebo tak něco,“ vykoktal Pradeep. Znovu jsem do něj strčil, tentokrát silněji. „Au, vlastně... ona má tu rybku prostě ráda. Pohled na ni ji vždycky uklidní.“

Ošetřovatel pokýval hlavou a promluvil hlubokým chraplavým hlasem. „Já té mladé dámě rozumím. Právě proto tady už několik let pracuju. To, že jsem obklopen všemi těmi rybami, mě

